

af det nuværende Landsting saavel med Hensyn til Valgmaade som til Sammensætning og Beføjelse.

I Grundsynspunktet har Konservatismen saaledes staaet enig. Man har erkendt, at den lige og almindelige Valgret var Forfatningens ufravigelige Grundlag, og at den afgørende Magt skulde være hos Folketingsvælgerne. Over for Kravet om Udslettelse af Landstinget maatte det da blive Opgaven at skabe en Forfatning, der, samtidig med at den lod Rigsdagen hvile paa eet Vælgerkorps, bevarede mest muligt af et To-Tings-Systems gode Egenskaber.

Da Medlemmer af den konservative Folketingsgruppe i Foraaret 1933 — med medunderskrevne Ole Bjørn Kraft som Ordfører — erklærede sig til Gunst for en Drøftelse af Forfatningen, rejstes ogsaa Spørgsmaalet om der ikke til det folkevalgte Ting burde knyttes et omdannet Landsting, et *Sagkundskabens* Ting. Der er stadig, ogsaa i den konservative Ungdomsbevægelse, Interesse for denne Tanke, der tager Sigte paa et tillempet Korporationsprincips Indførelse i Landets Forfatningsliv.

Mindretallets Parti som saadant er ikke Tilhænger af det korporative System, men Mindretallet mener, at Tanken har virket befrugtende paa Erkendelsen af det i høj Grad formaalstjenlige i at faa særligt sagkyndige Personligheder ind i Rigsdagsarbejdet, og denne Betragtning har givet sig Udslag i den foreslaaede Nyordning af Rigsdagen.

Opgaven har som alt nævnt været at bevare et To-Tings-System med Udelukkelse af den gamle politiske Strid om Tingenes Sammensætning. Dette er efter Mindretallets Opfattelse paa heldig Maade lykkedes gennem det Forfatningsforslag, der foreligger med Tilslutning af et meget stort Flertal af Kommissionens Medlemmer.

Uden at gaa i Enkeltheder ønsker Mindretallet at fremhæve, at den foreslaaede Ordning vil betyde umiddelbar Samhørighed mellem Magt og Ansvar. Med eet Vælgerkorps som Grundlag skaber Forslaget en Rigsdag, der kan give et klart Svar, det være sig Ja eller Nej, paa Spørgsmaal og Forslag fra Regeringens Side, og give Svaret hurtigt, naar det behøves og forlanges.

Dernæst søger Forslaget i Tilknytning til 1849-Grundlovens Tokammersystem at supplere Folketinget med et andet Ting, der, udgaaet af samme Vælgerkorps, skal have sit Særpræg af sin særlige Opgave i Kraft af den *Personlighedstype*, der maa antages at blive afgørende for Tingets Sammensætning. Navnlig skulde dette gøre sig gældende gennem *Landslisterne*, ved hvilke der gives Mulighed for at kunne opstille Mænd og Kvinder af fortrinlig Indsigt i Samfundslivets forskellige Omraader, men lidet tilbøjelige til at gøre Tjeneste i den almindelige politiske Agitation. Naar man vil anke over, at der ikke stilles udtrykkelige Betingelser med Hensyn til de paagældendes Kvalifikationer, og gøre gældende, at Ordningen blot bliver en Pensionering af aftjente Rigsdagsmænd, kan Mindretallet for sit eget Vedkommende svare, at det har ingen Tanke i den Retning. Ordningen skal bruges efter sin aabenbare Hensigt, og Mindretallet er af den Opfattelse, at det Parti eller den Retning, som forsynder sig herimod, kun kommer til at lide Skade derved. Landslisterne vil for Rigsdagsvælgerne i væsentlig Grad fastslaa den Standard, Partierne agter at give Rigsdagen. Derved sikres en sund og højnende Kappestrid.

Der er endvidere med Hensyn til Rigsdagsordningen truffet en Række Forbedringer af stor faktisk Betydning; det bør dog ogsaa nævnes, at for første Gang ved Mandatalsændringer foretages der en Nedsættelse af Rigsdagsmedlemmernes Tal; alle Rigsdagens Medlemmer og ikke det ene Ting, kan fremtidigt deltage i den politiske Generaldebat og i Finanslovsbehandlingen. De Ændringer, der tænkes gennemført med Hensyn til Rigsdagens Sammentræden og Regeringens tidsbegrænsede Ret til at fremsætte Lovforslag vil uden videre medføre, at begge Rigsdagens Ting kommer til at arbejde intensivt hele